

Сербська пісня

Руданський Степан Васильович

Моя хата — чорні гори,
А постеля — камінь голий;
Мої браття — кому горе,
Мої браття всі соколи.
Де ворога завважають,
Як блискавка, налітають.

Моє серце веселиться,
Як запукає рушниця,
Як турецькую скотину
Неживою з коня скину
Та голову його псячу
На колі своїм побачу.

Квітчу гору не квітками —
Турецькими головами;
Квітчу плечі свої сербські
Турецькими жупанами.
Турки кулі виливають,
Кулі турків побивають.

Здоров буду — то прибуду
І до твої, аго, хати
І з жінкою твоєю буду
Цілу нічку ночувати,
Твій тютюн буду курити,
А кораном борщ варити.

Візьму, аго, коня твого,
Тоді босий ти поскачеш;
Візьму, аго, меча твого,
Тоді прасницю побачиш.
Та ще тебе, вражий діду,
Осідлаю та й поїду.

Тоді свого доконаю,
Псячу голову зрубаю.
Твоє м'ясо буде в полі,
Голова на частоколі,
І голову черви сточать,
А пси псину розволочать.

Тобі горе, сербе-брате!
Ніхто не йде помагати.

Тільки сам ти між горами
Справляєшся з ворогами.
Сербин крикне — б'є рушниця,
Тим Сербія і держиться!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/serbska_pisnia